

Boek 33.

De blauwe Ridder.

+ De weg naar Tilat +

Hoofdstuk 1 – Het afscheid van Eikenbroek

De eerste bleke zonnestralen gleden over de daken van Eikenbroek toen het dorp ontwaakte. Op het plein stonden tientallen wagens in lange rijen opgesteld. Zakken meel en graan lagen onder leren kleden, naast tonnen gedroogd vlees, kisten met spijkers, rollen touw, ijzeren houtbeslag, bijlen, zagen, hamers en ander gereedschap. Soldaten van de Witte Boom controleerden de tuigage, terwijl timmerlieden, arbeiders en horigen hun bezittingen tussen de voorraden vastbonden. Thomas stond naast Thunder en keek over de lange stoet. Vroeger was hij telkens vertrokken om een grens te verdedigen, een vijand op te sporen of een oorlog te winnen. Deze keer wachtte geen bevel van een koning en geen slagveld. Hij vertrok met Anne om een land te leiden dat voortaan aan hun zorg was toevertrouwd.

Anne stond nog eenmaal bij de boerderij waar zij was opgegroeid. Haar hand rustte op het ruwe hout van de deurpost. Ze zag haar vader bijna weer over het erf lopen, met aarde aan zijn laarzen en die rustige blik waarmee hij zelfs moeilijke woorden eenvoudig liet klinken. Eikenbroek was meer dan haar geboortegrond. Hier had Willem geleefd, gewerkt en haar geleerd dat een mens niet belangrijk werd door bezit, maar door wat hij voor anderen betekende. Thomas kwam zwijgend naast haar staan en pakte haar hand. “We laten hem niet achter,” zei hij zacht. Anne keek naar hem op. “Nee,” antwoordde ze. “We nemen alles wat hij ons geleerd heeft mee naar Tilat.”

Op het plein liep Lucas langzaam langs de wagens. Bij de laatste rij bleef hij staan en keek van een stapel gereedschap naar Thomas. “Bent u van plan heel Tilat opnieuw te bouwen, heer?” vroeg hij droog. Enkele soldaten grinnikten. Thomas trok één wenkbrauw op. “Als het nodig is.” Lucas zuchtte alsof dit precies het antwoord was waarvoor hij had gevreesd. Thomas legde zijn hand op een kist met spijkers. “Ik neem liever te veel mee dan dat ik straks moet ontdekken dat ons volk iets nodig heeft wat ik hier had kunnen kopen.” Lucas knikte langzaam. “Dan hoop ik dat Tilat stevige wegen heeft. Anders bouwen we eerst nieuwe wagens.”

Armand en Fiona wachtten bij de rand van het plein. Fiona omhelsde Anne stevig en fluisterde dat Eikenbroek altijd haar thuis zou blijven. Armand sloeg zijn arm om Thomas heen. “Maak er iets goeds van,” zei hij. Thomas keek naar Anne en daarna naar de mensen die vrijwillig met hen meegingen. “Dat doen we samen.”

De poort ging open. Thomas steeg op Thunder, Anne besteeg haar witte merrie en de voorste soldaten zetten zich in beweging. Wielen kraakten, paarden snoven en donkere banieren met de Witte Boom kwamen omhoog. Anne keek nog eenmaal achterom naar het dorp en naar de plek waar haar vader rustte. Toen draaide zij zich naar Thomas. Naast elkaar reden zij vooraan, terwijl de lange stoet Eikenbroek verliet. Niet op weg naar oorlog, maar naar een nieuw thuis.

Hoofdstuk 2 – Een nieuwe toekomst

De lange stoet trok langzaam over de brede landweg. Voorop reden soldaten van de Witte Boom, hun donkerblauwe wapenrokken zichtbaar onder hun maliënkolders. Andere ruiters bewaakten de flanken en hielden de velden en bosranden scherp in de gaten. Tussen hen in reden tientallen zwaarbeladen wagens. Horigen, timmerlieden, smeden, metselaars en arbeiders liepen ernaast of zaten tussen hun gereedschap en bezittingen. Sommigen praatten opgewonden over Tilat, terwijl anderen zwijgend naar de onbekende weg voor hen keken.

Sven reed ver voor de stoet uit om de route te verkennen. Af en toe verscheen zijn kale hoofd boven een heuvel, waarna hij opnieuw tussen de bomen verdween. Marcus hielp Lucas om voldoende ruimte tussen de wagens te houden. Wanneer een kar in een diepe kuil bleef steken, stuurde hij onmiddellijk enkele mannen vooruit om te duwen. Lucas reed ondertussen van de voorste wagens naar de achterhoede en deelde bevelen uit aan iedereen die volgens hem te langzaam liep, te snel reed of simpelweg op de verkeerde plaats stond.

Thomas bleef nergens lang. Op Thunder reed hij voortdurend langs de stoet heen en weer. Het grote zwarte strijdros stapte voorzichtig tussen de mensen en wagens door. Thomas controleerde de riemen rond de ladingen, sprak met de voerlieden en liet een ouder echtpaar plaatsnemen op een wagen toen hij zag dat zij het tempo nauwelijks konden volhouden. Niemand mocht achterblijven. Niet tijdens deze reis.

Halverwege de middag kwam Lucas naast hem rijden. Hij keek om naar de eindeloze rij wagens achter hen. “Ik heb geprobeerd te tellen hoeveel meel, gereedschap en bouwmateriaal je hebt gekocht,” zei hij. “Daarna kreeg ik hoofdpijn.”

Thomas glimlachte. “Dan had je beter niet kunnen tellen.”

“Hoeveel goud heeft dit werkelijk gekost?”

Thomas aarzelde even en noemde zacht het bedrag. Lucas trok onmiddellijk zijn wenkbrauwen op. “Daarvoor had je een klein fort kunnen kopen.”

“Tilat heeft al genoeg oude forten.”

“Het was maar een vergelijking.”

Thomas keek naar de mensen die hun vertrouwde leven hadden achtergelaten om hem te volgen. “Het is geen weggegooid goud, Lucas. Deze mensen moeten straks kunnen eten, werken en huizen bouwen. Tilat heeft mij niets gevraagd. Daarom wil ik daar niet aankomen als een nieuwe heer die alleen een titel en bevelen meebrengt.”

Anne reed iets achter hen en had het gesprek gehoord. Lucas keek nogmaals naar de wagens. “Je kunt niet ieder tekort in één reis oplossen.”

“Nee,” antwoordde Thomas. “Maar ik kan wel laten zien dat we niet met lege handen komen.”

Lucas wierp een korte blik op Anne. “Wij?”

Thomas draaide zich naar haar om. Zijn blik werd zachter. “Koning Willem heeft Tilat niet alleen aan mij gegeven. Hij heeft het aan ons gegeven.”

Anne voelde haar keel dichtknijpen. Sinds het vertrek had Tilat nog als een verre, onbekende plaats gevoeld. Nu begreep zij dat Thomas haar niet slechts meenam naar zijn nieuwe land. Hij zag haar als een deel van alles wat daar zou worden opgebouwd.

Ze reed naast hem en legde kort haar hand op zijn arm. Voor hen liep de weg verder tussen de heuvels, naar een land dat hen nog niet kende. Anne glimlachte voorzichtig. Het verleden bleef achter in Eikenbroek, maar hun gezamenlijke toekomst wachtte in Tilat.